

NÉGY ÉVSZAK JAPÁNBAN

NICK BRADLEY

**NÉGY
ÉVSZAK
JAPÁNBAN**

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Nick Bradley: *Four Seasons in Japan*
First published in Great Britain in 2023 by Doubleday,
an imprint of Transworld Publishers.
Transworld is part of the Penguin Random House Group of Companies.

This edition is made by agreement with Johnson & Alcock Ltd.

Fordította
Antóni Csaba

Szerkesztette
Böröczki Tamás

Borítóterv
Irene Martínez Costa

A borító tervezésében közreműködött
Booksy

Illusztrációk
Rohan Eason

ISBN 978-963-636-550-9

Minden jog fenntartva

© Nick Bradley 2023

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Antóni Csaba 2025

E. H. Bradley-nek és Pansynek

雨ニモマケズ

宮沢賢治（昭和6年）

雨ニモマケズ 風ニモマケズ

雪ニモ夏ノ暑サニモマケヌ丈夫ナカラダヲモチ

欲ハナク 決シテ瞋ラズ イツモシズカニワラツテイル

一日ニ玄米四合ト 味噌ト少シノ野菜ヲタベ

アラユルコトヲ ジブンヲカンジヨウニ入レズニ

ヨクミキキシワカリ ソシテワスレズ

野原ノ松ノ林ノ蔭ノ 小サナ萱ブキノ小屋ニイテ

東ニ病氣ノコドモアレバ 行ツテ看病シテヤリ

西ニツカレタ母アレバ 行ツテソノ稲ノ束ヲ負イ

南ニ死ニソウナ人アレバ 行ツテコワガラナクテモイイトイイ

北ニケンカヤンシヨウガアレバツマラナイカラヤメロトイイ

ヒデリノトキハナミダヲナガシ

サムサノナツハオロオロアルキ

ミンナニデクノボートヨバレ

ホメラレモセズ クニモサレズ

ソウイウモノニ ワタシハナリタイ

Mijazava Kendzsi: *Kit nem bánt a zápor*

Kit nem bánt a zápor,
Szél sem rettent,
Hó vagy nyári hőség el nem tántorít,
Kinek teste ép,
Nem kínozza vágy,
Dühbe sosem gurul,
Ha nevet, halkán nevet,
Kinek egy egész napra elég
Négy tálka barna rizs,
Kevéske zöldség és miszó,
Ki érzéseinek sohasem enged,
Mindig értőn figyel,
És nem felejt,
Ki egy fás, árnyas ligetben, egy kis házban élél,
És ha egy beteg gyerekről hall Kelet felé,
Megy és ápolja őt,
Ha egy meggyötört anyáról hall Nyugaton,
Megy, cipelni rizskévéjét segít,
Ha egy haldokló hírért veszi Délről,
Megy és megnyugtatja, ne féljen,
Ha vitát, pereskedést lát Északon,
„Semmi értelme, elég, ugyan már”, így szól,
Ki az aszályt megkönnyezi,
De ha hűvös a nyáridő, gondterhelten jár-kel,
Bár haszontalannak legfeljebb, ha tartják,
S egy szóval sem dicsérik,
Hisz szóba sem kerül,
Ilyenné akarok lenni én.*

(1931)

---

* Simon Márton fordítása.

Flo: Tavasz

– Szóval, mi is történik veled mostanság, Flo-csan? – Kjóko belekortyolt a sörébe, majd visszatette az asztalra egy tál *edamame** mellé.

– Igaz is, mi újság? – tette fel Makoto a kérdést egy tányér csirkecsontra hamuzva, mielőtt újra beleszívott volna a cigarettájába. – Eléggé nyúzottnak tűnsz az utóbbi időben!

Flo fogta az oolong teával teli csészéjét, és feszengve felnevetett:

– Én, nyúzottnak? Teljesen jól vagyok!

Kjóko, Makoto és Flo egy padlóasztal körül ültek a Sindzsuku negyed egyik *izakajá*ban, amely híres volt az import söreiről. Együtt jöttek ide, egyenesen az irodából. Flo először elhárította a meghívást, arra hivatkozva, hogy fáradt, és semmi kedve elvegyülni a cseresznyevirágzást ünneplő tömegben – ugyanis éppen a *hanami* közepén jártak. De Kjóko karon ragadta, és határozottan megindult vele az iroda kijárata felé, mint egy biztonsági őr, aki egy bajkeverőt akar kivezetni az épületből.

– Márpedig velünk jössz! – mondta, tudomást sem véve Flo erőtlen tiltakozásáról. – Ez nem kívánságműsor!

Most, hogy ott voltak az *izakajá*ban, Flo kénytelen volt bevallani magának, hogy jó érzés nem az irodában,

---

* A japán kifejezések magyarátát lásd a könyv végén.

otthon vagy a szomszédos kávézóban lenni, ahol a laptopjába bújva múlatta az időt – ez a három hely volt ugyanis, ahol az elmúlt néhány hónapban az ideje nagy részét töltötte. Kjóko és Makoto először azt javasolta, hogy menjenek az Ueno parkba, s üljenek ki a virágzó fák alá. Ám miután Flo indulatosan magyarázni kezdte, hogy szerinte mennyire túlértékelik a cseresznyevirágot az őszi levelekkel szemben, Kjóko félbeszakította, és azt mondta, menjenek inkább a kedvenc kocsmájukba. Az aprócska, japán stílusú bár nem volt túldíszítve. A berendezés *tatami*köből és rusztkus fa padlóasztalokból állt. A levegőt vastagon megülte Makoto cigarettájának füstje, annak ellenére, hogy aznap este korántsem volt teltház.

– Egyszerűen nem vagy önmagad mostanában – jelentette ki Kjóko neheztelő homlokráncolással. – Soha nem jössz velünk. Nem válaszolsz az üzeneteimre. Még a kalligráfianár is folyton azt kérdegeti, miért nem jársz az óráira. Azt kellett hazudnom Csie-szenszeinek, hogy betegeskedsz.

Flo nem felelt. Letette a teáscsészéjét, s nézte, ahogy Makoto a mellettük lévő asztal felé fújja a füstöt. A két lány, aki ott evett, rosszalló pillantásokat lövellt felé, de Makoto nem vett róluk tudomást.

Kjóko a szokásos, kifogástalan hivatali öltözetét viselte: rózsaszín Polo pulóvert és krémszínű nadrágot, haja csinos kis lófarokban összefogva, sminkje szokás szerint tökéletesen visszafogott. Flo mindig is irigykedett egy kicsit, amiért Kjóko különösebb erőfeszítés nélkül képes volt elérni, hogy hihetetlenül szép legyen, még csak kísérleteznie sem kellett. Ezzel szemben Flo ruhái elnyűttek és régiek voltak, semmiképpen sem olyan ruhadarabok, amelyeket egy japán alkalmazott egyáltalán viselni meré-

szelt volna. Bő nadrág és egy galléros ing; mindössze ennyi eleganciát tudott felmutatni. Makoto úgy nézett ki, mint bármelyik tokiói férfi irodai alkalmazott. Az egyetlen különbséget az elegáns, gesztenyebarna nyakkendő jelentette, amelyet Kjóko szerzett neki a múlt hónapban a Ginza negyedben. Az estének ebben a szakában már egy kicsit lazított a csomóján.

– Bocs, ha túlságosan nyíltan beszélek – magyarázta Kjóko kissé szelídebb hangon. Flo önkéntelenül elmosolyodott ezen, hiszen Kjóko mindig is nyíltan beszélt! Ez egyike volt azoknak a dolgoknak, amelyeket nagyra becsült benne. – Csupán aggódtam, hogy... Nem is tudom. Hogy talán már nem is akarsz barátkozni velem!

– Nem! – vágta rá Flo, akiben azonnal megszólalt a vészcsengő. – Szó sincs ilyesmiről!

Kjóko az egyik legközelebbi barátja volt Tokióban. Flo nem mondta volna ki, hogy a „legjobb”, mert ez olyan fokú bensőséges viszonyt feltételezett volna, amilyen senkihez sem kötötte a városban. Csakis Jukihoz. Amikor Flo és Kjóko először töltötték együtt az időt az irodán kívül – amikor elkezdtek kalligráfiaórákra járni Csibába –, Flo még abban is reménykedett, hogy *amúgy* is közelebb kerülhet hozzá. De szerencsére még mielőtt kellemetlen helyzetbe hozta volna magát előtte, Flo felfedezte, hogy Kjóko egy férfit méreget, akibe egészen belehabarodott. Szerencsére Makoto volt ez a férfi, az egyik barátságos munkatársa, akit már ismert és kedvelt. Flónak végtelen örömet okozott, hogy velük lóghat anélkül, hogy koloncnak érezné magát.

Egészen néhány héttel azelőttig a szerda esti vacsorák szentnek számítottak hármójuk számára, különösen amióta Flo kevesebb időt töltött az irodában. Abban az irigylésre

méltó helyzetben volt ugyanis, hogy szerdán befejezhette a hetet. A csütörtököt, pénteket és a szombatot a műfordítói feladataira fordíthatta. Ám Flo már nagyon régóta nem ment velük sehová. Mikor is mozdultak ki utoljára hármában? Egy hónapja? Vagy kettő?

– Még Makotónak is feltűnt, hogy megváltoztál – fűzte még gyorsan hozzá Kjóko, japánról angolra váltva, hogy kizárja a barátját a társalgásból. – Neki pedig aztán végképp nincs fogalma a nőkről!

Makoto feszülten fülelve hallgatta Kjóko kiváló angolját, hogy valamit megértsen a mondanivalójából. Kjóko jót kuncogott az erőlködésén.

– Így van! – jelentett ki Makoto angolul, alázatosan, de mégis némi esetlenséggel a hangjában.

Szegény Makoto! Ott ült Kjóko mellett, mindketten az asztal túloldalán, szemben Flóval. Ismét a csirkecsonttal megrakott tányérra készült hamuzni, de Kjóko gyengéden rálegyintett a csuklójára. Makoto bólintott, s kinyúlt a hamutartóért, amit a barátnője feléje csúsztatott.

– Ugyan már, Flo-csan! – biztatta kedvesen Kjóko, ismét japánra váltva. – Nekünk elmondhatod!

Flo az ajkába harapott. Vetett egy pillantást a telefonjára – nem érkezett új üzenete.

Általában nyitott és őszinte volt, de még Kjóko és Makoto előtt is titokban tartotta a magánéletét. A legkevésbé sem érezte úgy, hogy képes lenne beszélni nekik Jukiról. Vajon meglepődnének, ha kiderülne, hogy nőikkel találkozgat? Vélhetően nem, hiszen mindabból, amit eddig tettek vagy mondtak, semmi sem utalt erre, mégis, Flo soha nem említette előttük a dolgot. Magánügyének tekintette. Ráadásul már olyan régóta ismerik egymást, hogy Flónak fogalma sem volt, egyáltalán hogyan vethet-

né fel a témát. Úgy tűnt, egy gigantikus falat emelt maga köré, egy áthatolhatatlan akadályt. Elborzasztónak hatott a lehetőség, hogy ledönti a falat, és beenged mögé valakit. Sokkal biztonságosabbnak – és megnyugtatóbbnak – érezte, ha elzárkózik. Ezért soha nem beszélt nekik Jukiról. Arról, hogyan találkoztak, hogyan költöztek össze, s főleg arról, hogy Juki azt tervezgeti, egy hónap múlva New Yorkba költözik, ahol egy könyvesboltban fog dolgozni, miközben angol nyelviskolába jár majd. Mindenekelőtt a Jukival való kapcsolata volt az, ami ezekben a napokban a legtöbb feszültséget okozta Flónak.

Szóval nem. Flo képtelen volt erről beszélni. Ehelyett azt tette, amit mindenki más is tett volna. Lehetőségként használta arra, hogy más félelmekről beszéljen, amelyeket az élete során megélt. Olyanokról, amelyek szintén nyomasztották, de könnyebb róluk mások előtt beszélni.

– Az van... – kezdett bele.

– Mi is van? – bólintott Makoto.

– Ne kéreisd magad! – bátorította Kjóko, aki alig tudta leplezni mohó kíváncsiságát.

– Szóval az van, hogy bizonyos kételyek támadtak bennem mostanában.

– Miféle kételyek? – tört fel azonnal a kérdés Kjókóból.

Flo görnyedt háttal az asztalt bámulta, mert egyikük szemébe sem tudott volna belenézni.

– Eléggé melodramatikusnak fog hangzani... – Itt szünetet tartott. – De... egyszerűen nem tudom, mit kellene kezdenem az életemmel.

Kjóko és Makoto csendben ültek, várták a magyarázatot. Makoto elnyomta a cigarettáját, mire Flo így folytatta:

– Úgy értem... tudjátok, nem vagyok benne biztos, hogy továbbra is örömet okoz-e, amit most csinálok.

– Ó, Flo-csan! – Kjóko tökéletes arcán ráncocskák jelentek meg, jelezve, hogy erősen aggasztja barátnője állapota. – Az irodai munka gátolja a műfordítást? Mert ha így van, akkor tovább faraghatjuk az óráidat! Megtehetjük...

– Nem! Nem erről van szó.

– Hiányzik Portland? – kérdezte Makoto. – Vagy a családod?

– Hááát... – hebegte Flo a szavaiba gabalyodva. – Valóban hiányzik anya. Igen. Persze! És néha eszembe jut Portland. De nem ez zavar engem.

– Akkor micsoda? Ki vele! – Kjóko és Makoto egyszerre hajoltak előre. Flónak nem volt könnyű elhessegetnie az érzést, hogy éppen egy kihallgatás elszenvedője, de nem tudott haragudni rájuk. A barátai voltak, a barátok pedig erre valók, vagy nem? Törődnek egymással. Milyen nagy tapintatlanság volt tőle, hogy ilyen sokáig hanyagolta őket.

Flo feltúrte pulóvere ujját, s a csupasz karját az asztal szélére fektette:

– Ez csak... Nem is tudom biztosan, hogy okoz-e bármiféle örömet az olvasás.

Elhallgatott, mert ostobának érezte magát, miután ki mondta ezeket a szavakat. Kjóko és Makoto zavart tekintettel figyelték, de ő mégis folytatta:

– Úgy értem, hogy mindig is úgy gondoltam, az irodalom és a fordítás a legfontosabb dolog az életemben. Nagyon keményen dolgoztam, hogy lefordítsam és kiadassam azt a könyvet...

– Az egy csodás könyv – vágott közbe Kjóko –, te pedig remek munkát végeztél. Elképesztően jó műfordító vagy. – Makoto gyengéden oldalba bökte a barátnőjét, mielőtt újabb cigarettára gyújtott volna.

– Bocs! – Kjóko vette a lapot. – Kérlek, folytasd!

– Nem történt semmi – felelte Flo. Soha nem volt jó abban, hogy kezelje Kjóko dicséreteit. Vagy tulajdonképpen bárki másét. Milyen üresen csengtek ezek a szavak! De ez persze megint olyasvalami volt, amit nem szabad elmondania. – Elégedett vagyok a munkámmal, amit elégeztem. De most úgy érzem... igazából valamiféle ürességet érzek. Nem akarok hálátlannak tűnni, de... Olyan hisztis picsának érzem magam! Istenem, könyörülj rajtam!

– Flo megrázta a fejét, majd belekortyolt a teájába. Micsoda száználmas helyzetbe sodorta önmagát! Tartania kellett volna a száját ahelyett, hogy ostobaságokkal terheli őket.

– Nem ilyen szoktál lenni, Flo-csan – jegyezte meg Kjóko csendesen. – Egyáltalán nem. A probléma az probléma, mindegy, hogy kicsi vagy nagy.

– Szerintem értem, hogyan érzel – tette hozzá Makoto elgondolkodva.

Kjóko szúrós tekintettel meredt Makotóra.

– Ezt meg hogy érted?

Makoto tettetett haraggal a fogát szívtá:

– Flo megvalósította az álmát.

– És mit tudsz te az *ő* álmairól? – kérdezte Kjóko kikekedett szemmel.

– Hát nem pont az *övéiről*. De általánosságban tudok egyet s mást az álmokról. – Mélyet szívott a cigarettájából, majd egy újabb terjedelmes füstfelhőt küldött a szomszédos asztalnál ülő lányok felé, akik ezúttal elhessegették a füstöt az arcuk elől, miközben grimaszokat vágtak. Makoto zavartalanul folytatta, a saját kis világába merülve:

– Néha igenis veszélyes, ha valóra váltjuk az álmainkat.

– Mégis, ki a fenének képzeled magad? – gúnyolódott Kjóko. – Itt üldögélsz, cigizel, és mély értelmű filozófiai

kijelentésekre ragadtatod magad. Úgy viselkedsz, mint valami hollywoodi filmcsillag. Ne szakíts félbe! Flo-csan éppen azon volt, hogy elmagyarázza, hogyan érez, te meg jössz a baromságaiddal az álmokról, mintha pontosan tudnád, miről beszél. Maradj csendben! És figyelj!

Makoto megrázta a fejét:

– De úgy gondolom, tudom, hogyan értette...

– Hagyd, hogy befejezze!

– Mi lenne, ha *mindketten* hagynátok, hogy befejezzem?!

Flo önkéntelenül is felnevetett tettetett civódásuk látán. Pontosán tudta, hogy csak ugratják, mert a kedvében akarnak járni – akár egy *manzárduó* –, hogy felvidítsák és jobb kedvre derítsék. Előrehajolt, s megadóan magasba emelte a kezét:

– Kérlek, ne vitatkozzatok! Szóval... Úgy hiszem, Makotónak igaza van. Mert mihez is kezdesz, ha megvalósítottad a legnagyobb álmodat? Mi a következő lépés?

Makoto megint új cigarettára gyújtott, hátradólt a székeben, s elégedetten összefonta a karját:

– Arra gondoltam, hogy pontosan így értetted!

Gyors pillantást váltott Kjókoval, aki a fejét billegette, s Makoto szavait utánozta, de ő ügyet sem vetett rá. Flóra nézett, és folytatta:

– Olyan ez, mint azoknál a fickóknál, akik beneveztek a *Street Fighter II* versenyekre.

– Micsoda? – képedt el Kjóko. Hangja ezúttal valóban ingerültnek tűnt. – Ezt meg hogy érted?

– Hadd fejezzem be! – szólt rá Makoto, most már valóban türelmét veszítve.

– Nálad minden a *Street Fighter II* körül forog – zsörtölődött Kjóko. – Mindent azzal a játékkal hozol összefüggésbe. Ha legalább jó lennél benne! De mindig elgyepállak.

– Áááá!

Flo ismét elnevette magát, ahogy Makoto és Kjóko próbáltak faarcot vágni.

– Azt próbálom elmagyarázni – fogott bele ismét Makoto –, hogy miután beteljesült egy álmod, egy másikat teremtessz magadnak... talán... – itt belezavarodott, és elhallgatott.

Kjóko felsóhajtott:

– Végig kellett hallgatnunk téged egészen eddig. Ne mondd, hogy hiába volt!

Makoto lehajtotta a fejét:

– Talán mélyenszántóbbnak és hasznosabbnak tűnt gondolatban, mint mielőtt kimondtam volna.

– Talán többet kellene figyelned, és kevesebbet beszélned! – évődött vele Kjóko. A közbizonyosság egy kicsit felvidította Flót, akinek még volt mondanivalója.

– Egyre csak olvasom ezeket a könyveket, pedig egyáltalán nem lelkesítenek.

Kjóko bólintott, Flo pedig folytatta: – Meg kell találnom az *igazi* fordítanivalót. De úgy tűnik, sehogy sem kerül az utamba!

Makoto elnyomta a cigarettát, majd az orrán át kifújta a füstöt.

– Flo-csan, rá fogsz találni – jelentette ki Kjókóra pislantva közben. – Pont a kellő pillanatban kerül majd az utadba az *igazi*! Csak türelmesnek kell lenned!

Miután aznap este elvált Kjókótól és Makotótól a Sindzsuku pályaudvaron, Flo vonatra szállt. Elváláskor Kjóko gyengéden megfogta a karját, úgy búcsúztak el egymástól,

eközben Makoto mosolyogva integetett, mielőtt a zsúfolt előcsarnokban ők is elindultak a vonatukhoz. Általában Flo igyekezett elkerülni a legutolsó éjjeli vonatot. Egyszer egy zsúfolt kocsiban szűkösködött, amikor valaki elhányta magát. Nem akart magának még egyszer ilyen élményt.

A vasúti kocsiban ülve Flo gépiesen újra megnézte a telefonját, de nem voltak új üzenetek. Végiggörgette a közösségi oldalakat, ám ott sem várták értesítések. Ehelyett fotók tömkelege zúdult elé olyan dolgokról, amelyek nem igazán érdekelték – emlékeztetve őt arra, hogy most nem nyaraláson van, hogy milyen régóta nem volt semmilyen menő étteremben, hogy nincs gyereke, hogy még csak nem is házas, s hogy miután a következő hónapban Juki elmegy, mennyire egyedül marad, hacsak nem megy vele. Legutóbbi posztja is több hónapos volt már. Valami megjegyzésféle egy kisebb lapban megjelent kritikához, amely az általa fordított könyvről szólt. Még ahhoz is erőtlennek érezte magát, hogy a saját munkáját népszerűsítse a közösségi oldalakon. Nem mintha olyan sok munkája lett volna mostanában.

Egy fordításról szóló tweetet kezdett írni a telefonján – egy ideje már folyamatosan bővítette a korábban megnyitott topikját a kedvenc japán szavairól:

木漏れ日 (*komorebi*) – *a fák között átszűrődő napfény*

De most már mindenki ismeri ezt a szót, nem? Sok blogban olvasta, amelyek olyan hangzatos címeket viseltek, mint *A 10 leginkább lefordíthatatlan szó*. Ironikus módon mind a tíz felsorolt szót azonnal le is fordították a bejegyzésben. Flo ezért kitörölte a *komorebit*, s egy másikkal próbálkozott:

諸行無常 (*sogjó mudzsó*) – minden tett mulandó

Megengedett magának egy kényszeredett mosolyt, mielőtt ezt a bejegyzést is törölte volna.

Miközben a vonat komótosan róttá az útját a Jamanote-vonalon, Flo az ablak előtt elsuhanó, az éjszakai égboltnak feszülő, égbe törő, szürkés üvegtornyokat és a rikító óriásplakátokat nézegette, amelyek Tokió központját uralták. A város olyan magától értetődőnek tűnt számára. Mióta van ez így? Az emberek odahaza, Oregonban nem hinnének a szemüknek, ha eléjük tárulna ez a látványt, amelynek ő mindennap részese. De Flo annyira megszokta Tokió látképét, hogy az már teljesen hétköznapiak tűnt számára. Egy kicsit unalmasnak is. Milyen elborzasztó gondolat! Tokió – unalmas! Már a *hanami*-fesztivál sem töltötte el izgalommal – de hisz épp erről beszélt a barátainak.

Beleunt volna Japánba? Nem kellene inkább New Yorkba költöznie Jukival?

A jövő hónap – Juki akkor fog elmenni. Inkább előbb, mint később. Flónak döntést kellett hoznia.

Körbenézett a vasúti kocsiban, keresett valamit, ami eltereli a figyelmét a fejében kavargó, gyötrő gondokról. Még az is jó ötletnek tűnik, hogy a munkájára gondol, bár az elmúlt hónapokban viszonylag kevés munkát osztottak rá.

Amióta részmunkaidős vállalkozóként dolgozott a mostani munkahelyén, Flo megtehetette, hogy lényegében maga ossza be az idejét. Közvetlen feletteseként Kjóko nagyon kedves és elnéző volt vele szemben a munkaidő és a felelősségi körök tekintetében. De furcsa módon, amikor Kjóko lecsökkentette az irodában töltendő munkaórái számát, Flónak egyszeriben hiányozni kezdett, hogy az irodai munkatársaival együtt dolgozzon. Az irodában mindenki

nagyon segítőkésznek mutatkozott, amikor Flo bemerész-
kedett a műfordítás világába – kollégái boldognak tűntek,
s kívánták, hogy sikeres legyen.

Még arra is gondjuk volt, hogy egy kis könyvbemutató
ünnepséget tartsanak Flónak, miután megjelent az első
fordítása – egy sci-fi-novellagyűjtemény egyik kedvenc
szerzőjétől, Nisi Furunitól. Kjóko és Makoto szervezik
a meglepetésspartit. Az egyik *izakaja* különtermét foglal-
ták le, ahol korábban már megfordultak együtt. A könyv-
ből is hoztak példányokat, hogy Flo aláírhasza azokat.

Még az elhunyt szerző két fia is megjelent, hogy gratu-
láljanak neki. Micsoda párost alkottak! Az idősebb fivér,
Óhasi lila fejkendőt és ünnepi kimonót viselt, s nagy él-
vezettel dedikált a tömegből előbukkanó rajongóknak.
Ő maga híres *rakugoka* volt, aki az alkoholizmussal és
a hajléktalansággal megvívott győztes csatáját követően
visszatért a Sindzsuku *rakugoszínházainak* színpadára.
Egész este egyetlen csésze forró teát kortyolgatott. Öccse,
Taró egy pohár sörrel járt-kelt. Megkérték Flót, olvasson
fel a gyűjtemény egyik elbeszélésből, a *Macskamásolatból*
egy rövid részletet – Flo felolvasta az angol fordítást,
Óhasi pedig a japán eredetit. A férfi olvasott először, s Flót
egészen elbűvölte Óhasi elképesztő történetmesélési te-
hetsége, ahogy képes volt teljesen elváltoztatni a hangját
az egyes szereplőkre szabva, a komikus részek időzítése
és a letisztult gesztusai, amelyekkel életre keltette az elő-
adást. Miközben a báty felolvasott, Flo átpillantott Taróra,
akinek könnyes volt a szeme. Az örömteli büszkeségnek
ez a megnyilvánulása egészen megnyugtatta a végletekig
feszült Flót.

Őt ugyanis legfőképp a minden más érzést elhomályo-
sító szorongás kínozza. Mindenki előtt boldognak és bá-

tornak mutatkozott, de mélyen legbelül valójában nyomorultul érezte magát. Önmagától volt rosszul. Korábban hetekig megszállottan posztolt mindenfelé, lelkesen küldve a meghívókat. És most, hogy ezek az emberek mind eljöttek, óriási nyomás nehezedett rá, hogy ne hagyja őket cserben, s az este megérje a felhajtást.

Az ő felolvasása erőtlennek hatott a hivatásos előadó, Óhasi pompás alakításának az árnyékában. Hangja idegenül és fellengzősen csengett. Zavarban volt, kényelmetlenül érezte magát, ahogy minden szempár rá szegeződik, miközben ő egy rém egyszerű angol szöveg szavaival viaskodik. Amikor az egyik olyan mondathoz ért, amit mindig is viccesnek talált, elég bátornak érezte magát, hogy felnézzen a könyvből, keresve a szemkontaktust a hallgatósággal, de legnagyobb rémületére senki nem mosolygott – bizonytalan előadásmódja miatt a szövegben rejlő humor semmivé foszlott. Ráadásul egy nappal korábban, miközben a felolvasásra gyakorolt, egy elütést is észrevett a történet első oldalán. Egy elütést! Annyi szerkesztés után! Tollal kijavította ugyan, de amikor a javított részhez ért, ügyetlenül és dadogva jutott csak túl rajta. Persze a hallgatósága végig kedves volt és támogató. Lelkesen megtapsolták, amikor befejezte, de Flo nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy kudarcot vallott. Volt valami szörnyen kiábrándító – sőt, végtelenül kínos – az egészben, amiről a meghívottak, merő udvariasságból, nem vettek tudomást. De titokban talán mindannyiuknak ez járt a fejében.

A vonaton ülve Flo gondolatban újra és újra végigpörgette azt az estét.

Úgy tűnt, hogy végtelenül régen történt.

Vajon fog valaha is másik könyvet fordítani? Régebben még úgy gondolta, ha kiadják a művét, az majd boldoggá teszi – így is történt, ezt nem lehet tagadni. Hihetetlenül büszke volt mindarra a munkára, amelyet ebbe a könyvbe fektetett. Mégis, a feszültség és a bizonytalanság korábban ismeretlen érzését csempészte az életébe. Bizonyos értelemben most, hogy publikált műfordító vált belőle, sokkal bizonytalanabban érezte magát – korántsem volt olyan magabiztos, mint amikor még az álma beteljesítésén buzgólkodott.

Makoto fején találta a szöveget!

Néha igenis veszélyes, ha megvalósítod az álmaidat.

Mindenki más lelkes lenne a helyében, Flo ebben biztos volt. Mégis, nem férhetett hozzá kétség, hogy valami nagyon összezavarodott benne, a személyiségében.

Flo kinyújtózott, és ásított egyet. Enyhe remegés futott át rajta attól, hogy ilyen mély és makacs gondolatok foglalkoztatják. Egyre csak forogtak, fárasztó, soha véget nem érő köröket futva. Kinyúlt a telefonjáért, s megnyitotta a TrashReads alkalmazást. Dacolva a testében éledő érzéssel, amely hangosan üvöltötte, hogy ne tegye, ne nézzen bele, ő mégis megtette: beírta a fordításának a címét a keresőbe.

Meg is találta – 3,3 csillagra értékelték. Nem rossz. Igaz, nem is túl jó. Ha egy étterem értékeléseként látná ezt, akkor valószínűleg nem enne azon a helyen. Szerette volna, ha jobb az értékelés. Ám mikor meglátta a nevét fordítóként feltüntetve, azonnal előntötte a büszkeség. Ott állt fehérenfeketén. Kézzelel fogható bizonyíték: valóban műfordító.

Már régen nem olvasta a felhasználói kommenteket. Az ujjá ott körözött a LEGÚJABB link felett. Habozott. Gyorsan felidézte magában, mennyire lehúzták a kritikák múltban, de ma este mindennél nagyobb szüksége volt megerősítésre. Vágyott arra, hogy érezze a bátorítást. Belépett.

A vér kifutott az arcából, miközben olvasott:

★☆☆☆☆

SZEXISTA, RASSZISTA SZEMÉT

Mi a kurva élet volt ez, amit olvastam???? Szóval, ez a sci-fi „gyűjtemény” is olyan, mint mindegyik másik novellagyűjtemény. Némelyik elmegy, mások élvezhetetlen szemetek. Miközben ezt olvastam, végig úgy éreztem, TE JÓ ÉG, milyen unalmas, de ahogy az ötödik történethez értem, tovább már nem tudtam magamba fojtani. MI A SZAR EZ??? Egy bizonyos Nisi Furuni (akiről korábban soha életemben nem hallottam) írta ezeket a pocsék történeteket, amik hosszú évekig nem is voltak lefordítva (talán nem véletlen). Na mindegy! Az ötödik történet egyszerűen már sok volt, ABBA IS HAGYTAM a közepén. EGY OLYAN BOLYGÓRÓL ÍRT, AMIT EGYEDÜL NŐNEMŰ SZEXROBOTOK NÉPESÍTENEK BE??? MILYEN KIBASZOTT NŐGYŰLÖLET EZ???? Azért vettem meg a könyvet, mert a borítójára rá volt írva, hogy JAPÁN SZERZŐ, én meg olyasmit akartam olvasni, ami... baszki, Japánban játszódik. LOL. Nem azért vettem, hogy a nőnemű szexrobotok bolygójáról olvassak – ha nőgyűlölő hímfantasyre vágytam volna, akkor bármit választhattam volna, amit valamelyik fehér, heteró, középosztálybeli amerikai hímnemű írt. A történelem bőven mérte őket. Színes bőrű írótól nem ilyet vártam. Igazság szerint le kellett ülnöm, hogy valamennyire feldolgozzam az élményt. Ráadásul ebben a könyvben mindegyik nem japán nő szőke hajú és kék szemű, ami mélységesen rasszista. Akárhogy is, ez akár a fordítás hibája is lehet, én mégis kihagyom. BEFEJEZETLEN OLVASÁS

Flo elcsüggedt szívvel olvasta a kritikát. Tudhatta volna, hogy ez fog történni. Ő mégis belefogott és megcsinálta.

A legjobban az fájt neki – ami valóban rosszulesett –, hogy annak, aki a kritikát írta (bármennyire is szerette volna a maga és Nisi Furuni nevében kinyomni a szemét, amiért az elvégzett óriási munkájukat online értékeléssé alacsonyította le, néhány GIF-fel díszítve), sajnos valamennyire igaza volt.

A gyűjtemény ötödik története, az *Örömök bolygója* valóban súrolta a legalábbis ellentmondásos tartalom határát. Flo vitázott is egy sort a szerkesztővel, hogy megtartsák-e a könyvben. Nisi Furuni disztópiaként írta le a bolygót, nem pedig utópiaként, de ahhoz, hogy ez világossá váljon, végig kellett olvasni a novellát. A történet valójában a szexuális erkölcsöket járta körbe, illetve a történelmi Japán szabad szellemű hozzáállását a szexmunkához. A történettel az volt a cél, hogy vitákra ösztönözzön Japánban, s hogy az emberekben ébredjen némi empátia a szexmunkások iránt. Az akkori japán olvasóközönség azonnal fel is figyelt a témára.

Az utolsó sor – *ez akár a fordítás hibája is lehet* – különösen fájt.

Lehet, hogy tényleg hibázott – a fordítás során elveszíthetett valamit az eredeti szövegből?

Az ő hibája volt, hogy ez az olvasó nem tudott ráhangolódni a történetekre. Ezek a gondolatok különösen nyomorúságossá tették a hangulatát, mert imádtá Nisi Furuni műveit. Ő nem akart mást, mint megosztani ezt a nagyközönséggel. Bezárta a TrashReadset, s megfogadta, hogy soha többé nem nyitja ki. Eluralkodott rajta a csüggedés.

Inkább elővett egy könyvet a hátizsákjából: *Tokyo Tennis Club*. Egy japán szerkesztő barátja küldte el, hogy

fontolja meg, nem lehetne-e ez a következő fordítása. A cselekmény azonban nem igazán kötötte le. Nem sok minden volt benne, amivel azonosulni tudott volna. Egy fiú és egy lány középiskolai szerelméről szólt, akik teniszezők voltak. Tucattjával olvasott korábban ilyen történeteket. Semmi újat nem fedezett fel az oldalakon. Sematikus volt a történetvezetés, mintha egy sablont használva írták volna. Szeme hosszú szövegrészeket ugrott át, majd kényszerítenie kellett magát, hogy több oldalt is visszalapozzon, újraolvasva azokat a részeket, amelyek felett korábban elkalandozott a figyelme.

Becsukta a könyvet, majd körbenézett a vasúti kocsiban. Ezt a kocsit olyan hirdetések borították, amelyek egy manga-anime sorozatból vászonra vitt, CGI-technológiával készült új akciófilmet reklámoztak. A szereplőknek mind furcsa színű túskehajuk volt, s egy kicsit idiótáknak tűntek. Tekintetével végigkövette őket, körben a kocsiban.

A vele szemben ülő férfi az oldalára fordulva horkolt.

Milyen jó neki! A vonaton vagy metrón alvó emberek látványa sohasem zavarta Flót. A rosszállását más, botrányosabb viselkedésekre tartogatta. Csodálta a férfi vakmerőségét. Volt mersze annyira lerészegedni, hogy mindenki szeme láttára, nyilvánosan elaludjon, mintha otthon lenne, a saját matracágyába bepackolódva. Ő soha nem tette ilyet, de kellemesen felszabadító érzés volt látni másokat ilyen szabadon élni. Ez a férfi a húszas évei végén járhatott, s úgy nézett ki, mint bármelyik átlagos fehér-galléros irodista. Bizonyára egy munkahelyi buliból jött, ahol az idősebb munkatársai túl sok alkoholt kényszerítettek belé.